

MINNEORD

Lars Meling Førland flyttet hjem til Jesus 26. oktober d.å. Han ble nesten 85 år.

I barndoms-hjemmet i Oslo sto troen på Gud og menighetsarbeid sentralt. Pappa var svært sjenert som ungdom, men en skjellsettende opplevelse, som han svært ofte vitnet om, var da han opplevde åndsdaopen i ung alder. Han ble aktiv i barne- og ungdomsarbeid i Salem, Sanner-gata.

Tidlig opplevde han forkyn-nerkallet, og i 50-årene virket han i små menigheter, blant annet i Setesdalen sammen med Egil Ebersen og Arthur Bernhartsen. Han møtte Jorunn Westli som han giftet seg med i 1958, og 1961 dro de ut som misjonærer til Bra-sil, utsendt fra Salem, Lørenskog og Salem, Oslo. I staten Paraná fikk de fire lærerike år i menig-hets- og helsearbeid.

Menighetene i Brasil var store og sterke, men Paraguay var et nybrottsfelt med store behov. I 1967 valgte de derfor å gå inn i arbeid der. Begge brant også for å gjøre noe for foreldreløse barn. Byggingen av det som i dag er Hogar Norma ble startet, og i 1968 ble de første barna på barnehjemmet Norma tatt imot. Mange foreldreløse og/eller vanskeligstilte barn fikk et trygt hjem på denne måten, og i årenes løp har det vært mer enn 40 barn og unge som har opplevd tío (onkel) Lars som den eneste pappaen de har visst om.

I Ypacaraí tilbrakte han hoved-delen av sitt voksne liv der han delte sin tid mellom barnehjem-met og menighetene. Dette var nybrottsarbeid i mange år, men etter hvert opplevde han å se selvstendige menigheter vokse fram, noe som gledet ham stort. Hogar Norma, som nå er et hjem for barn med spesielle behov, ble overlatt til andre i 1995 og ble nasjonalisert i 1998. Undervis-ning i menigheter, bibelskoler og konferanser fortsatte han imid-ler tid med helt til august i år.

I en periode i Norge fra 1977-1981 jobbet han som informa-sjonssekretær for PYM og som forstander i Salem, Lørenskog.

Som pensjonist fortsatte han som forkynner i Paraguay, men i april 2004 ble han enkemann. Dette var et stort slag for ham. I 2011 giftet han seg imidlertid med Nélide Perez. Sammen med Nélide startet han en ny og aktiv periode i livet. De to fikk sju gode år sammen der de fikk oppleve å være til velsignelse for mange.

Pappa hadde en helt utrolig humor. Folk som møtte han for første gang, tenkte nok ofte at han kunne virke litt kort og formell. Men ved nærmere bekjentskap fikk de erfare hans tørre humor og selvironiske bemerkninger. Han var ikke akkurat en mann som tok seg selv høytidelig, men kunne fleipe med det meste – ikke minst på egen bekostning. Denne humoristiske siden var også noe han beholdt helt til det siste. Hans interesser var mange, blant annet elsket han å reise,

å lese, følge med på politikk og ikke minst se på sport, spesielt fotball. Han var aktiv på facebook og hørte på musikk og var interessert i verden rundt seg helt til det siste.

Pappa hadde sine meninger, men han var god på å se flere sider av en sak. Han var ikke konfronterende, men mild i måten han presenterte sine synspunkter på. Vi tror han ville likt å bli kalt menighetsbygger. Han var ikke så opptatt av å bygge lokaler, men menigheter. Misjonen var for ham alltid et system som var nødvendig en stund, for å bygge menighet. Som mangeårig leder for Misión Norma (Pinsemisjonens tidligere datterorganisasjon i Paraguay) og også for Filadelfiamenighetene var han i mange år aktiv i utviklingen av misjonsarbeidet fra å være styrt av utenlandske misjonærer til nasjonalt lederskap. Dette var et prinsipp han syntes det var verdt å kjempe for. For ham var en selvstendig nasjonal menighetsbevegelse målet. Han delte raust av sine kunnskaper og erfaringer.

I tillegg til å være en skattet forkynner og bibellærer, var han også en dyktig skribent. Han skrev tallrike artikler og kronikker til Korsets Seier, og han skrev også to misjonsromaner på 70-tallet.

For oss var han først og fremst pappa, svigerfar, bestefar og oldefar. Selv om vi ofte ikke bodde i samme land, var han var opptatt av oss og av våre aktiviteter og interesser. Han var stolt av oss, og han var raus med de valgene vi tok. Hans ubetingede kjærlighet til oss ble et bilde på Gud vår Fars kjærlighet.

Den siste prekenen han hadde forberedt, var over temaet «Skulle noe være umulig for Gud?». Denne rakk han aldri å holde, men skriftstedet holdt han fast ved helt til slutt.

16. oktober forlot han Paraguays jord for siste gang. Mange venner og ikke minst tidligere «barnehjemsbarn» møtte opp for å ta farvel med tío Lars. Etter bare ni dager her i Norge ble han hentet hjem – til den Jesus han hadde tjent og elsket av hele sitt hjerte.

Vi møtes igjen!

*Hanne Førland Steger,
Lars Morgan Førland,
Aina Førland*